

S

lo

e

L

a te

lé

MARK

GRIFFIN

Z

ia

HOST

The background of the entire image is a repeating pattern of stylized blue bell-shaped flowers. Each flower has a long, slender stem with two pointed leaves and a small cluster of tiny dots at the base of the stem. The flowers are arranged in a regular, grid-like pattern across the white background.

S

v
E

a te

la

**BRNO
2020**

S b ě

r a t e l ě

**MARK
GRIFFIN z la**

When Darkness Calls

Copyright © 2018 by Mark Griffin

Translation © Linda Kaprová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0224-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0225-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0226-4 (Formát MobiPocket)

Tati, děkuju ti, žes mi před spaním
předčítal *Milion Marca Pola*
a dobrodružství Vasca da Gamy. Mami,
děkuju ti, žes vždycky trvala na tom,
abych si na cestu vzal nějakou knížku,
a žes mě seznámila s Muminky, Ostrými
hochy a *Cyankáli v šampaňském*.
Mám vás moc rád.

1

O deset let dříve

Nůž vyt'ukával do prkénka ostré staccato.

Kuře, mrkev, brambory, špetka soli. Pekáč putoval do trouby, dvířka se zavřela, to vše v jediném plynulém pohybu. Nataša Sickertová se podívala na hodinky. Půl páté. Na oddech může zapomenout. Vytáhla z lednice balíček hotového těsta a rozválela ho. Manžel má sice raději domácí, ale na to dnes prostě není čas. Než vyložila plech papírem, otřela si čelo předloktím. Ruka jí na tváři zanechala bílou šmouhu od mouky. Paže měla šlachovité a štíhlé, ale silné — dřiny se nebála. Sedmatřicetiletá žena s propadlými tvářemi a vodnatýma modrýma očima, které vypadaly, jako by se o ni neustále pokoušel pláč. Jenže Nataša už neplakala. S tím dávno přestala. Ve vedlejší místnosti zazvonil telefon. Po třech signálech se Nataša otočila do chodby.

„Richarde? Zvedneš to?“

Žádná reakce.

Zavřela na chvíli oči, aby se uklidnila, utřela si ruce do zástěry a právě se chystala, že půjde telefon zvednout sama, ale vtom zaslechla, jak manžel hovor přijal. Mluvil hlubokým hlasem a trochu zadržával. Slyšela ho,

ale slova k ní přes dvě stěny doléhala pouze tlumeně. Doufala, že jde jen o nějaký telemarketing. Rozhovor netrval ani minutu a Nataša zahlédla stín, jak se manžel vracel do patra. Byl to urostlý muž, měřil přes metr osmdesát, ale když chtěl, dokázal se pohybovat nelslyšně.

Nakladla na těsto vrstvu broskví z konzervy a posypala je třtinovým cukrem. Shora se ozval důvěrně známý dutý zvuk, jak se zapnula topná spirála. Richard si napouštěl vanu. Znovu se podívala na hodinky a zavřela hlavou. Pomyslela si, že manžela asi nikdy nepochopí.

O dvě hodiny později Richard vyšel z domu a nechal za sebou otevřené dveře. Jeho velké tmavé oči obyčejně připomínaly oči panenky, ale toho večera působily v záři pouličních lamp vyčerpaně. Přešel trávník a postavil se doprostřed silnice. Upřeně hleděl na sousední domy, jako by vůbec nevnímal zimu, přestože byl úplně nahý. Jakmile se zpoza rohu vynořilo auto, klesl na kolena. Ozvalo se kvílení brzd, řidič strhl volant, aby muže nesrazil, a v záři reflektorů uviděl zkrvavené Richardovo tělo. Zatroubil. Richard se díval za mizejícím vozem a na tenkých rtech se mu objevil zárodek úsměvu.

Do několika minut se před vchody domků vyrojili sousedé, které ven vylákalo blikání modrého policejního majáku. Seržant Echose a detektiv inspektor Combs se dostavili na místo jako první. V 18.58 zavolal na policejní stanici Richardův soused, dvaasedmdesátiletý William Gardener. I když se Combs cítil po dvojité službě vyčerpaný, okamžitě na únavu zapomněl, jakmile uviděl, v jakém stavu se muž na obrubníku nachází. Richard se neovladatelně třásl, a tak mu detektiv inspektor přehodil přes ramena deku.

„M-moc se omlouvám, že jsem vám způsobil takovou nepříjemnost, pane inspektore.“

„To je v pořádku.“ Combs si k Richardovi přidřepal a s vlídným úsměvem dodal: „Sousedé říkali, že na silnici došlo k nějakému incidentu.“

„To ne, pane inspektore,“ odpověděl Richard. „K incidentu došlo ve vaně.“

2

Holly Wakefieldová stála za katedrou v posluchárně londýnské King's College v ulici Strand. Na sobě měla tmavé kalhoty, bílou košili a černé sako šité na míru. Hnědé vlasy nosila stažené do ohonu, který si za normálních okolností žil svým vlastním životem, nyní však Holly ztuhla a ponořila se do hlubokého zamyšlení. Jako by čekající dvaatřicítka studentů před sebou přestala vnímat.

„No dobře,“ pronesla a vzhledla k posluchačům, „co třeba tohle: ‚Psychopaté terapii dobrovolně nevyhledávají.‘“

Ring byl volný. Studenti z Holly nespouštěli oči a ozubená kolečka v hlavách se jim divoce roztočila.

„Kdo to tvrdí? Tak se ukažte.“

Ruku zvedla světlovlasá dívka.

„Seto?“

„Výborně, Abigail. Přesně tak, Michael Seto. Cituji: ‚Spíš je k tomu přinutí zoufalí příbuzní nebo soudní příkaz. Pro psychopata je terapeut jen další jedinec, kterého je potřeba obelstít, a psychopat svou roli způsobně hraje, dokud nepřesvědčí terapeuta o své nápravě.‘ Konec citátu.“ Na chvíli se odmlčela a pokračovala.

„Jestli trefíte tohle, tak vás zvu na kafe. ‚Psychiatrii mu tak vystavili bianco šek pro vražedné řádění.‘ Výstižně řečeno.“ Moře prázdných výrazů. „Chcete poradit?“ Ani nečekala na odpověď. „*Kainovo znamení.*“

Přecházela za katedrou sem a tam. „Ted’ na vás ještě vytahuju bibli, co...“

Ze zadních řad se ozval mužský hlas. „Luis Hutchins?“

„Ne, Bene. Ale no tak. *Studie lidského násilí*.“ Další ruka vylétla vzhůru.

„Ano, Patriku?“

„Fredric Wertham?“

„Díky, Patriku! Ano. Máš u mě kafe.“

„Prosím s mlékem. A dva cukry.“

„Hned jsem si to myslela. Zkuste mi někdo ten citát vyhledat.“ Stránky zašustily a Sára se pustila do předčítání.

„Obžalovaný může být označen za psychicky nemocného, nějaký čas stráví v ústavu, odkud ho propustí bez jakékoli podmínky či jiného typu dohledu. Pokud spáchá další vraždu, obhájce může poukázat na psychiatrický posudek a každý státní zástupce ví, že ho tudíž nelze odsoudit za vraždu prvního stupně. Psychiatři mu tak vystavili bianco šek pro vražedné řádění.“

„Díky, Sáro. To bychom měli jednu mrazivou myšlenku na pondělní ráno. Poslechněte si další. Peter Sutcliffe alias Yorkshirský rozparovač si odpykává dvacet souběžných doživotních trestů za to, že v osmdesátých letech zavraždil v oblasti Yorkshiru a Velkého Manchesteru třináct žen a o vraždu dalších sedmi se pokusil. V roce 2011 mu zamítli žádost o podmíněčné propuštění po třiceti letech za mřížemi, ale v říjnu 2015 se ocitl bez železek mezi lidmi, když ho vezli na oční kliniku kvůli operaci šedého zákalu. Pustili ho na nás. Jak se něco takového může stát? Jeho psychiatr a někdejší ředitel detenčního ústavu Broadmoor doktor Kevin Murray prohlásil, že riziko recidivy je u pacienta ‚nízké‘.

Nízké riziko. Já bych mu nesvěřila ani gumového medvídka! Četl jste někdo Murrayovu psychologickou analýzu Yorkshirského rozparovače?“

Všichni svorně zavrtěli hlavou.

„Přečtěte si ji večer při svíčkách a poděláte se strachy.“ Holly nahlédla do jednoho z mnoha okopírovaných dokumentů na katedře. „Posuňme se k Sutcliffovu *modu operandi*. Jak se projevoval? Charakteristické znaky a zranění, které na tělech obětí zanechával, jsou něčím na způsob podpisu. Taková signatura je unikátní a plní jen účel vrahova emocionálního uspokojení. Nemusí nutně přispět k usmrcení oběti. Uved'te mi nějaký příklad promyšleného podpisu.“

„Změna polohy oběti po smrti?“

„Ty dneska jedeš, Bene. Ano, může to být například naaranžování oběti do určité pozice. Otočení tváří dolů nebo nahoru, podepření těla do vzpřímené polohy, jako by oběť dosud žila — dá se to vykládat i jako určitý ritualismus. A teď přichází to zásadní: spolu s tím, jak se sériový vrah na čin a prostředí adaptuje a jak dosahuje vyšší efektivity, může změnit *modus operandi*, avšak jen velmi výjimečně mění svůj podpis. Uved'te mi příklad součásti Sutcliffova podpisu.“

„Nepoužíval šroubovák?“

„Používal. A čím více žen zabil, tím zuřivěji si počíнал. To se pak projevovalo nadbytečnou mírou použitého násilí. Jednu z žen, Emily Jacksonovou, například bodl dvaapadesátkrát.“

Zazvonění ohlásilo konec hodiny.

„Fajn. Domácí úkol: podpis Yorkshirského rozparovače byla hluboká rána do břicha oběti způsobená poté, co ji do hlavy udeřil kladivem. Tři psychiatři, doktor Milne, McCulloch a Kay, mu v rámci obhajoby

diagnostikovali skrytou paranoidní schizofrenii — dostal za úkol ve jménu Božím zabít prostitutky a zbavovat svět těchto nežádoucích osob. Pravděpodobnější hnací silou však u něj byla jeho nenávisť k ženám, obzvláště k prostitutkám, a sexuální vzrušení vyvolané působením tohoto typu zranění. Odkud pramenil jeho fetišismus, zaměřený na působení hlubokých ran v oblasti břicha? Napište mi o tom dva tisíce slov.“

Holly se pustila do sklizení poznámek a studenti za zvuků šoupání židlí vstávali. „Napovím vám,“ dodala. „Podle některých v tom hrála roli jedna hrůzostrašná výstava viktoriánských voskových figurín v Morecambe. Uvidíme se příští pondělí. To je pro dnešek všechno. Ať už vás tu nevidím, vy schizoidi.“

3

Šedá mračna, která celé dopoledne zastírala slunce, se nerozptýlila a přes město se jako šedý dým hnala jedna vydatná přeháňka za druhou.

V tu dobu vládl v londýnských ulicích hustý provoz. Holly jela po nábřeží Temže stáčejícím se do oblouku, klepala si o volant do rytmu, zatímco déšť, jenž se rozstříkával po čelním skle, bubnoval do střechy auta. Zbožňovala svoje MG. Jasně červený vůz z roku 1982 pro ni ztělesňoval představu klasiky. Pootevřela okénko, aby si vychutnala vzduch a vůni deště — toho londýnského, nesoucího od Temže nepatrnou příchut' soli. Mohutná řeka se jí občas za auty ztrácela z dohledu, ale tu a tam se objevila mezera a Holly po straně zahlédla světla a stožáry lodí. Už přišel listopad a za měsíc, až město zaplní návštěvníci chtiví vánočních radovánek a nákupů s vidinou slev, tu auta budou stát nárazník na nárazníku.

Podívala se na hodinky. Bylo ke třetí odpoledne, a tak projela Westminsterem, minula park Belgrave Square Garden a za chvíli už se ocitla na Cromwell Road, kde na ni ze všech obchodů mávaly všudypřítomné slevové poutače. Za pět minut vjela do tiché rezidenční ulice, lemované georgiánskými domy, a odbočila k léčebně Wetherington. Budova se žlábkovanými sloupy u vchodu a fasádou z bílého kamene působila majestátním dojmem. Přestavba proběhla v osmdesátých letech, kdy

se sem začali stěhovat majetnější obyvatelé. Holly opatrně přešla zpomalovací prahy a zaparkovala na vyhrazeném stání pro personál, jež bylo označené jejím jménem. K bytelným kovovým dveřím nemocnice vedla pěšinka osázená azalkami. Nad vchodem byla vedle bezpečnostního osvětlení připevněná širokoúhlá kamera, která zachycovala vše, co se přiblížilo po cestičce nebo se ocitlo na parkovišti.

Holly protáhla kartu čtečkou a ozvalo se hlasité duté cvaknutí, jak se elektromagnetické spojení přerušilo. Pak už stačilo dveře otevřít jediným dotykem. Přivítalo ji teplo a jasné světlo zářivek na stropě. Vyrasila k bezpečnostní kontrole, kde prošla rámem, a Edyta, členka ostrahy, ji zapsala a zkušeně jí prohledala kabelku.

„Zdravím vás, Holly.“

„Dobrý den, Edyto. Zajímalo by mě, kam se poděl víkend. Jak je na tom Mike s tou nohou?“

„Příští sobotu mu sundají sádru. Už se pod ní zase škrábal mojí pletací jehlicí. Nic bych proti tomu neměla, kdyby mi pokaždé nevypáral kus svetru.“ Vrátila Holly kabelku. „Tak at' to jde.“

Holly pokračovala do šatny, kde se převlékla do bílého lékařského pláště a vzala si podložku na psaní s klipem. Cestou dlouhou chodbou k ordinacím v oddělené budově se zdravila s ostatními lékaři a sestrami. Za kruhovým recepčním pultem byly dveře, které vedly dál do nitra léčebny. Když se Holly blížila, staniční sestra zrovna třídila karty do nízkých štosů.

„Ahoj, Jackie. Máš fofr?“

„Dalo by se říct. Pro začátek na pánech netekla teplá.“

„Studené sprchy v ústavu pro choromyslné? Kde to jsme, léta Páně 1869?“ Holly si vyzvedla svůj seznam a na čele se jí objevily vrásky. „Jak se daří Leemu?“

„Moc mě to mrzí, holka zlatá, ale dneska ráno to na něho zase přišlo.“

„Ale ne... Vždyť se s risperidonem tak zlepšil.“

„Bylo to dost vážné. Museli ho izolovat.“

„Je Max u sebe v kanceláři?“

Jackie přikývla. „Už na tebe čeká.“

Provozní ředitel léčebny Max Carrington mlčel, ačkoli Holly chodila sem a tam před jeho pracovním stolem. Pěsti zatínala tak křečovitě, až jí zbělely klouby.

„Měls mi zavolat, Maxi. Znáám ho líp než kdokoli jiný.“

„To nijak nerozporuju, ale...“

„Co se vlastně stalo?“

Max si sundal brýle a stiskl si kořen nosu, jako by se o něho pokoušela bolest hlavy. „Dostal silný záchvat s bludy. Začal si ubližovat. Spustil se poplach, a když zřízenec otevřel dveře cely, Lee na něho zaútočil.“ Max na Holly mžoural, a tak si brýle zase nasadil. Přes tlustá skla se z jeho pohledu dalo těžko něco vyčíst.

„Je ten zřízenec v pořádku?“

„Schytal to Alan, jeden z těch nových. Trochu to s ním otrásl, ale nic horšího. Mluvil jsem s ním a nebude to hlásit.“

„To jsem ráda. Díky, Maxi. Fajn, jsem tu, tak Leeho přiveďte, at' s ním můžu promluvit.“

„Víš, že ti nemůžu vyhovět.“ Brýle opět putovaly do ruky a palec s ukazovákem se vrátily na své místo u kořene nosu. „Nesmíme ho zvýhodňovat. Vedení by řádilo jako černá ruka.“

„Maxi...“

„Ne, Holly. Poslouchej mě, prosím tě. Lee je... jeden z těch komplikovanějších případů. Nejdřív tři roky

v Parkhurstu, teď deset u nás. Do zítřka musí zůstat v izolaci. Nikam nepůjde.“

„Tak ho nechte v cele, ale co kdybych zašla já za ním?“

„Kristepane, Holly! Je to vrah! Přece chápeš, jak je nebezpečný.“

„Mě poslouchá, Maxi, vždyť to víš.“ Ztišila hlas. „Přijímám plnou odpovědnost za veškeré následky. Prosím.“

Když Holly vešla do cely, Lee Miller si vykládal pasiáns. Tvář měl rozrytou sveřepými vráskami a plet' mu zeshledla, jako by se do ní krvi nechtělo. Z obočí mu už nezbylo nic a po narezlých vlasech na hlavě zůstal jen náznak. Seděl za jednoduchým stolem, klopil oči, takže mu do nich neviděla, a obracel karty, jako by její přítomnost vůbec nevnímal. Holly však věděla, že ji Lee sleduje. Až na tiché pleskání karet vládlo hrobové ticho. Potom muž nepatrně zvedl hlavu a tím drobným pohybem jako by ožil i zbytek jeho těla.

„Nazdar, Holly.“

To bylo pozvání.

„Ahoj, Lee.“ Svlékla si plášť a pověsila ho na židli naproti muži. Zůstala chvíli stát a sledovala ho. Potom opatrně odsunula židli a co možná nejtišeji usedla. „Jak se cítíš?“

„Když tě vidím, tak líp. Co pondělní studenti?“

„Fajn, pár slibných kousků. Už začínají citovat Seta.“

„Seto je přechválenej. Mě vždycky dostane Newman nebo Lykken. Takže máš po škole a teď tě čeká zbytek týdne zpátky tady, v náruči zla.“

„Zlo nečihá, v místech, která jsou nám známá, nýbrž mezi nimi.“

„Howard Phillips Lovecraft.“

„Výborně.“

Stále se vyhýbal očnímu kontaktu. Klopil hlavu a pohled upíral na karty.

„Co se stalo, Lee?“

Natáhla ruku a nechala ji ležet na stole v jeho dosahu. Dobře si uvědomovala, že ji sledují kamery. V tu chvíli k ní Lee vzhlédl. Běhmo jeho lesknoucích se jasně modrých očí bylo protkané prasklými červenými žilkami. Navzdory podlitinám v obličeji na něm poznala, že plakal. Také on položil ruku na stůl, blízko její ruky, ale nedotkl se jí.

„To je jedno. Vypadáš unaveně. Šlas pozdě spát?“

„Dalo by se říct.“

„Novej přítel?“

„Ne.“

„Tak co teda?“

„Práce.“

Oči se mu nepatrně zúžily. „Pořád ještě poznám, když lžeš.“

„Nelžu. Co se stalo, Lee?“

„A jáje, už jsme zase zpátky u mě, co?“

„Ano.“

„Moje oblíbený téma.“ Na chvíli se odmlčel. „Hned po tobě.“

„No tak, Lee, pojd'me si o tom popovídat.“

„Je to nutný?“

Na okamžik nastala patová situace, ale potom Lee sklopil oči, což Holly pochopila jako signál, že může pokračovat.

„Byly ty obrazy hodně hrozný, Lee? Cos viděl?“

Odtáhl ruku a náhle působil zranitelně.

„To samý, co vždycky. Netvora.“

Vyčkávala.

„Ne empiricky vzato. Ale přesto netvora. Myslel jsem, že mě tentokrát objeví. Musel jsem ho zastavit. Jediný způsob, jak jsem to mohl udělat, byl nabídnout mu vlastní krev. Tak jsem se pořezal.“

„Čím?“

Roztáhl prsty na ruce. „Posledně mi moc dobře neostříhali nehty. To od nich nebylo pěkný.“ Svěsil paže a vzdychl. „Jak je na tom ten zřízenec? Ještě jsem ho neviděl. Když se mi ve dveřích objevila neznámá tvář, hrozně jsem se lekl. Nosí šedý vousy?“

„Ne.“

„Hm. Někdo ale nosí. Viděl jsem někoho se šedivýma vousama.“

„Co tě přimělo přestat?“

„Už jsem myslel, že ho zabiju. Jenže to už nesmím, nebo snad jo?“

„Ne.“

„Pořád opakoval moje jméno. ‚Lee, všechno je v pořádku, Lee. Všechno je v pořádku, Lee. Jsem tady. Jsem tady.‘ Chtěl jsem se ho zeptat, jestli je skutečně tady, v doslovným kvantověfyzikálním slova smyslu, ale v tu chvíli mi ho najednou bylo líto. A vůbec, co se stalo, stalo se. Určitě bude v pohodě.“

„Už je.“

„Požádal o přemístění?“

„Ne.“

„Takže držák.“ Usmál se, ale ne očima. „Těším se, až ho poznám.“

„Nechci, abys ubližoval dalším lidem, Lee.“

„To nezávisí na mně. O tom rozhoduje ten, co mi šeptá v hlavě.“

„Pověz mi ještě o tom netvorovi.“ Chvíli mlčela.
„Kdes ho viděl?“

„Doma.“

„Doma?“

„Jo,“ odpověděl sotva slyšitelně. „Šedý vousy... já...“ Nedořekl. Soustředil se. „Viděl jsem ho pootevřenými dvířkami skříně. Jen záblesky. Pohyboval se hrozně rychle. Stříbrná a rudá. A ty dveře, co jsem se za nima schovával, nešly pořádně dovřít. Zoufale jsem je držel konečkama prstů. Měl jsem pocit, že se pomalu otevrou a on mě objeví...“ Zajíkl se a zdálo se, že se stahuje do sebe. „Ne, já nechci. Nechci vzpomínat. Ted' ne. Chci hrát karty.“

„Co kdybychom si zahráli spolu?“

„Dnes ne.“

„Nechci, aby ses uzavíral, Lee. Vždyť už to vypadalo tak dobře.“

„Vážně?“

„Ano. Líp spíš. Už nemáš takové výkyvy nálad. Vrátila se ti chut' k jídlu.“

„Chut' k destrukci. Připadám si osamělejší než kdy dřív.“

„Jsem tady, Lee.“

„Ale ve skutečnosti nejsi, vid'?' Nejsi tady. Jsi venku a koukáš dovnitř.“

Začínal se rozčilovat.

„Ne, jsem uvnitř, Lee. Vždycky budu.“

Velmi dlouho si ji měřil pohledem, až nakonec oči odtrhl a pevně je zavřel, jako by překonával bolest. Naklonila se k němu blíž. „Lžu snad?“

„Ne,“ zašeptal.

Vteřiny napjatého ticha se natáhly na minuty, až kdosi zaklepal na dveře, které se otevřely, a dovnitř vstoupil zřízenec.

Holly se otočila. „Už?“

Muž přikývl.

Vstala a oblékla si plášť. Lee se vrátil ke kartám a znovu je začal obracet, jako by rozhovor vůbec neproběhl.

„Je venku zima?“

„Je.“

„Tak hlavně neprochladni, Holly.“

„Pokusím se.“

Vyšla z cely. Když uslyšela těžkou ozvěnu kovových dveří, které se jí za zády zabouchly, sevřelo se jí srdce.

Když Holly konečně dorazila domů, cítila se úplně vyčerpaně.

Dostat se z Cromwell Road jí trvalo skoro dvacet minut a k tomu dalších dvacet, než opustila Hammersmith. Když dorazila do své ulice v Balhamu v jihozápadním Londýně, všechna místa byla už obsazená a teprve po šestém kolečku se na ni usmálo štěstí a povedlo se jí zaparkovat.

Ulice byla plná lidí: smějících se a pokuřujících pubertáků, mužů a žen se skelnými pohledy, kteří se po celém dni v kanceláři zoufale těšili, až budou konečně doma. Průčelí baru Bedford, místního podniku, v němž se konaly živé koncerty a komediální představení, už zdobily vánoční dekorace. Holly cestou kolem něj nahlédla okny dovnitř. Už v tu dobu měli plno, ale hosté v chabém osvětlení vypadali jen jako šmouhy na pozadí, stíny rýsující se proti baru.

Zastavila se v místní večerce, kde rychle popadla mléko a luxusní horkou čokoládu v prášku.

„Plánuješ nezamhouřit oka?“ nadhodil Jatinda Gill, když jí balil nákup.

„Dodává mi to nadpřirozené schopnosti.“

„Tos říkala i minulý týden,“ zasmál se prodavač. Zaplatila, posbírala tašky a vyšla na rušnou ulici.

Odbočila do Northwest Lane a po sto metrech se ocitla před domem na levé straně ulice. Bydlela v pátém patře, v bytě číslo 17. Tak dlouho šetřila, až si ho před šesti lety mohla konečně pořídit. Z koupě se vyklubala tři roky trvající rekonstrukce. Naučila se sádrovat, stala se z ní instalatérka a malířka pokojů, ale když dílo dokončila, nemohla být šťastnější. Nic jí nedělalo větší radost než se vracet domů.

Vyjela výtahem a pak s potěšením chvíli jen tak postála ve tmě v předsíni. Došla k arkýřovému oknu v obývacím pokoji a zadívala se na auta pět pater pod sebou. V mírném dešti, který se chvíli hnal jedním a hned zas druhým směrem, se jejich červená a bílá světla třpytila jako rozmazané drahokamy. Nechala se tím pohledem okouzlovat, dokud oknem nezalomcoval náhlý poryv větru a Holly nezatáhla modré závěsy.

Na jídlo byla příliš unavená, a tak si nalila skleničku červeného a uvelebila se na pohovce. Podívala se na hodinky. Blížila se půlnoc. Z podlahy ospale posbírala došlou poštu a se zarudlýma očima se začala probírat záplavou reklamních letáků. Pizza zdarma — do koše. Padesátiprocentní sleva v zahradnickém centru, nabídka kreditních karet — koš. Výpis z účtu — stranou. A najednou jedna ručně napsaná adresa. Písmo okamžitě poznala. Roztrhla obálku a vytáhla z ní pozvánku na třídní sraz školy, do které kdysi, od svých deseti let, chodila. Procházela obsah obálky, a když se uviděla, na staré černobílé fotografii mezi ostatními dětmi, usmála se a ponořila se do vzpomínek. Byla tehdy tak mladá

a naivní. Pustila televizi, asi minutu ji sledovala a pak zavřela oči. Pořady ji nezajímaly. Stála jen o společníka, zatímco se bude pokoušet usnout.

4

Holly spala na pohovce, když vtom jí začal zvonit telefon. Byla tak rozespalá, že mobil nahmatala se zavřenýma očima. Přiložila si ho k uchu a odkašlala si.

„Prosím?“

„Potřeboval bych mluvit s Holly Wakefieldovou.“

Hlas nepoznávala. „To jsem já.“

„U telefonu detektiv inspektor Bishop z Metropolitaní.“

„Promiňte, kdo prosím?“

„Detektiv inspektor Bishop, Metropolitaní policie.“

Holly se posadila a otevřela oči. „Stalo se něco?“

„Máme vás tu na seznamu, slečno Wakefieldová. Moc se omlouvám, že volám v tuhle hodinu, ale je to naléhavé.“

„Pardon, na čem že mě máte?“

„Na našem seznamu znalců pro ohledání místa činu. Vyučujete jednou týdně na King's College forezní psychologii a pracujete pro státní zdravotnictví jako forezní behaviorální analytička. Napsala jste dizertaci s názvem *Parodie podmínečného propuštění v moderní společnosti*. Už jsme ji v minulosti využili jako odborný zdroj. Nabídla jste se, že kdybychom někdy potřebovali...“

„Panebože, no ovšem, promiňte. Už si vzpomínám. Nabídla jsem vám spolupráci asi před pěti lety.“

„Přesně tak, slečno Wakefieldová. A dnes v noci přišla vaše chvíle.“

O hodinu později Holly, už osprchovaná a převlečená, projížděla malou vesničkou v Surrey. Podél úzké silnice sice nestály žádné pouliční lampy, zato hvězdy svítily jasně a měsíc visel na obloze jako modravý kotouč. Přiblížila se k rozlehlé patrové usedlosti, která stála ve stínu vzrostlých stromů. Pod pneumatikami jí zaskřípal štěrk. Nikde neblikaly majáky ani nehoukaly sirény, jen na příjezdové cestě jako dřímající lvi čekalo asi šest policejních aut a sanitka. Holly zpomalila a zaparkovala. Její pohled neustále přitahovala dvojice reflektorů vztyčených u masivních dubových dveří nad širokým kamenným schodištěm, kde hlídkovali policisté. Vše se odehrávalo tak nečekaně a působilo tak neskuptečně, jako by sledovala nějaký výjev z filmu. Pak ji však jeden z policistů zpozoroval a kouzlo zlomil. Došel k ní, a když vystoupila z auta, zarazil ji zvednutou rukou.

„Přejete si?“

„Jmenuju se Holly Wakefieldová. Pan detektiv inspektor Bishop mě požádal, abych přijela.“

„Můžu vidět nějaký váš doklad, prosím?“

Natáhla se do auta pro kabelku a podala policistovi lékařský průkaz. Zběžně ho přelétl očima.

„Moment.“ Policista se odvrátil a stiskl tlačítko vysílačky, kterou měl připnutou na rameni. Mluvil tak potichu, že mu nerozuměla, ale za několik vteřin se otočil zpět k Holly a pokynul jí, aby ho následovala. Cestou k domu nepromluvil ani slovo.

Když vyšli po schodech, požádal ji, aby chvíli počkala na místě. Potom cosi zašeptal hlídkujícímu kolegovi,

otevřel velké dubové dveře a zmizel uvnitř domu. Holly se přitom na krátký okamžik naskytl pohled dovnitř. Pod vyřezávaným dubovým schodištěm uviděla další reflektory, forenzní pomůcky a role policejní pásky. V záblescích fotoaparátů se mezi stíny mlčky a cílevědomě pohybovali policisté i detektivové v civilu. Holly ustoupila vycházejícímu týmu kriminalistických techniků, jejichž bílé overaly byly potřísněné červenými šmouhami. Všichni se tvářili napjatě. Něco jimi očividně otřásl.

„Slečno Wakefieldová?“

Hlas patřil muži, který se k ní blížil z kruhu světla. Vlídne se usmíval, přestože měl zjevně za sebou náročný den. Přes sto osmdesát centimetrů vysoký, tmavohnědé vlasy; odhadovala ho na něco přes čtyřicet let. Jeho tvář působila trochu drsně, ošlehaně, nikoli však ztrhaně. Lehce kulhal. Podal jí ruku a Holly přistoupila blíž. „Jsem detektiv inspektor Bishop, vedoucí vyšetřovatel. Telefonovali jsme spolu. Ještě jednou se vám omlouvám, že jsem vás vyrušil v takovou nekřesťanskou hodinu, a děkuju, že jste přijela.“ Mluvil chraplavě a Holly napadlo, jestli nekouří.

„Ráda udělám, co bude v mých silách.“

Přikývl a podal jí návleky na boty a latexové rukavice. Holly si uvědomila, že se jí chvějí ruce. Jestli si toho všiml i Bishop, se dalo těžko odhadnout.

„Sam Gordon, který nám s profilováním pomáhá normálně, je pryč a zastupující Natalie Wilsonová odešla na mateřskou. Ta jména vám asi nic neříkají, ale dneska v noci vážně potřebuju, aby se mi na místo činu někdo podíval.“ Na vteřinu se odmlčel. „Vím, že je to váš první výjezd, tak bych vám rád vysvětlil, co se od vás očekává. Jakékoli nápady, myšlenky, první dojmy, i když vám budou připadat sebešilenější. A asi nemu-

sím dodávat, že se na všechno vztahuje přísná povinnost mlčenlivosti. O tom, co tu dnes uvidíte, se ven nesmí dostat ani slovo.“

„Samozřejmě.“

„Fajn.“ Těžce polkl. „Není to moc pěkný pohled.“

Bishop ji provedl předsíní do jídelny, kde bylo prostřeno k večeři. Krajinkám z devatenáctého století, visícím na stěnách, dělaly společnost bílé talíře, stříbrné příbory, sněhobílé ubrousky a do karafy přelité červené víno. Holly a Bishop vyšli dalšími dveřmi do chodby obložené dřevěným táflováním. Ozývaly se pouze jejich kroky na dlaždicích a cvakání a bzučení fotoaparátů za jejich zády.

Bishop se zastavil u pootevřených dveří a podíval se na Holly.

„Máme pět minut, než doktorka ze soudního přijde ohledat těla.“

První vstoupil on, Holly ho následovala. Prostorná místnost měla obdélníkový půdorys. Dvě stěny pokrývaly stovky knih a obrovská arkýřová okna naproti halily závěsy ze zeleného sametu. Na stojanu, vedle mahagonového stolu v rohu, visel anatomický model kostry a stěny zdobily barevné zvětšeniny z *Grayovy anatomie člověka*. Na židli uprostřed místnosti kdosi naaranžoval mužské tělo jako nějaký hrůzostrašný exponát. Muž měl kolem krku utažený světle hnědý pásek a břicho uprostřed rozpárané od hrudníku až k pupku.

„Jmenuje se doktor Jonathan Wright. Druhá oběť, jeho manželka, leží na pohovce u knihovny.“

Holly mlčela. Pevně sepjala ruce a začala pohybovat prsty, které se třepotaly jako drobní ptáčci. Nervózní tik, který se naučila, když jí bylo... kolik, deset? Uchýlovala se k němu ve chvílích, kdy věděla, že by rukama

měla něco dělat, ale nevěděla co. Když chtěla pomoci, ale nevěděla jak.

„Jste v pořádku?“

Přikývla. Vybavila si jediné místo činu vraždy, na kterém se kdy ocitla, a vše se slilo v jediný nesouvislý rudý výjev. Hrudník se jí stáhl a Holly cítila, jak jí srdce s každým úderem prudce naráží do žeber. Chtěla se otočit a odejít, co nejrychleji odtud zmizet, ale nohy ji neposlouchaly. Potom se nezadržitelně daly do pohybu a Holly se ocitla u těla mrtvého lékaře. Z jeho pachu se jí okamžitě sevřelo hrdlo a zvedl se jí žaludek. Pronikavý puch smrti, potu a exkrementů.

Obličej mrtvého byl zkřivený a bledý. Jeden koutek měl svěšený a otevřené modré oči byly podlité krví a skelné jako oči leklé ryby. Kalhoty měl stažené ke kotníkům a ruce svázané za zády. Rána v břicho byla dlouhá asi pětadvacet centimetrů. Odhalené orgány měly šedavou barvu a zaschlá krev získala ve světle lustru třešňový odstín.

„Kdo je našel?“

„Jejich neteř Alexandra. V devět hodin čekali hosty na večeři. Dorazila v půl osmé, aby jim pomohla, a našla je v tomhle stavu.“

Holly zvolna přešla k pohovce a přiklekla k ženě. Vypadala jako odhozená figurína. Tvář měla zabořenou do krémové pohovky, která byla nasáklá krví. Hlavu jí zakrýval polštář. Ten, kdo jí svázal ruce za zády, jí vykloubil loket, který teď nepřírozeně trčel ke stropu. Kolem krku měla omotaný černý pásek a kůže pod ním byla sedřená až do masa. Fialovou halenku měla odshora dolů rozpáranou a černá sukně byla uprostřed roztržená, možná rozříznutá a rozevřená jako netopýří křídla.

„Jak se jmenovala?“ zeptala se Holly.

„Evelyn.“

„Evelyn...“ Zaváhala a pak tiše dodala: „Byla zná- silněná?“

„Vypadá to tak.“

„Evelyn.“ Holly přikývla. Vlastní mlčení ji frustrovalo. Napadlo ji, že od ní Bishop nejspíš očekává nějaký komentář. Něco smysluplného. Cokoli. Zhluboka se nadechla, zavřela oči a pokusila se vyprázdnit mysl a soustředit se pouze na současnost. Těla... začni u těl. Vnímej, jak to tu na tebe působí, přikazovala sama sobě. No tak, tohle umíš, umíš to. Musíš. Co ta těla, Holly? Co je na nich tak zvláštního?

„Evelyn je obličejem dolů. Jonathan nahoru. Vystavený na odiv. Pachatel... je...“

„Muž?“

„Bezpochyby. Taky se nebojí nepořádku. Přehání to. Přes míru. Vztek ne, ten nepředstírá. Ale ta těla — nechal je v téhle pozici záměrně. Nezakryl je, neodstranil, ale umístil je tak, aby je každý snadno objevil. Aby toho, kdo je najde, vyděsila. Doktor na zádech, jeho manželka obličejem dolů, ponížena. Předvádí nám tím, že je ovládl. Těšilo ho ukázat jejich zranitelnost. Vražda byla jednoduchá, ale to, co provedl s těly poté... v tom se projevuje jeho osobnost.“ Odmlčela se. „Necítíte kouř?“

„Když jsme dorazili, doutnaly v krbu nějaké papíry. Kluci z laboratoře už je odnesli s sebou.“

Přikývla a zadívala se na mramorový krb. Nad římsou viselo roztržštěné zrcadlo a podlahu pod ním pokrývala mozaika skleněných odrazů.

Holly přešla k modelu kostry. Prázdné oční důlky. Přihloupý škleb. Na stole vedle ležel plánovací diář pro návštěvy pacientů, nějaké dopisy, časopisy, psací

brk, bílý glazovaný frenologický model hlavy a malý mosazný zvoneček. Zvedla ho. Ozval se poměrně hlasitý kovový zvuk. Opatrně ho postavila přesně na původní místo.

„Doktor Wright odešel před pěti lety do důchodu. Podle neteře dodnes tu a tam přijímal některé své staré pacienty na prohlídku. Zítra je vyslechneme. Zdá se, že je tu lidi měli moc rádi. Dost se angažovali v místním veřejném životě.“

„A v jakém oboru působil?“

„Specializoval se na rekonstrukční plastickou chirurgii, aplikoval kožní štěpy pacientům s popáleninami. Prověříme jeho někdejší případy, jestli nenajdeme nějakého nespokojeného pacienta, ale to se nám zdá dost nepravděpodobné. Taký si projdeme účty, jestli někomu nedlužil nějakou zásadnější částku. Hledáme motiv.“

„Neřekla bych, že tady šlo o peníze.“

„Ne.“ Bishop se otočil ke dveřím, do nichž právě vstoupila soudní lékařka Angela Swanová, padesátnice, kterou od hlavy až k patě kryla ochranná bílá kombinéza.

„Zdravím, detektive inspektore.“

„Dobré ráno, Angelo.“

„A vy budete určitě náš záskok.“

Holly dosud upírala pohled na pracovní stůl. Něco jí vrtalo hlavou, ale nedokázala říct co. Mlčela tak dlouho, až na ni Bishop nakonec promluvil sám: „Holly?“

„Promiňte.“ Vzhlédla od stolu a chabě se na Angelu pouсмála.

„Doneste jí kafe, Bishope, nevypadá dobře.“

Holly čekala venku u vchodu nad schodištěm a úplně vyčerpaně zírala do prázdna. Ochladilo se a dešť pada-

jící kuželem světla z halogenových reflektorů se blyštel jako stříbrné jehly. Holly vzhlédla k Bishopovi, který se vedle ní zjevil a podával jí kávu v polystyrenovém kelímku.

„Asi toho dnes už moc nenaspíte. Když už máte zůstat vzhůru, tak pořádně, co říkáte?“

„Díky.“

Vděčně se usmála a napila se. Přesně tohle potřebovala. Chtěla se zbavit té pachuti v ústech. Popravdě řečeno by se ráda zbavila té pachuti v celém těle, pod kůží; i těch obrazů, které jí vytanuly na mysli, jakmile zavřela oči.

Bishop se usadil vedle ní se svým kelímkem. Zdálo se, že mu mlčení nevadí, a Holly za to byla ráda. Čekala by, že po těch letech a tisícovkách fotografií z míst činu, které viděla, už bude zocelená, ale stát se očitým svědkem takového násilí byla opravdu jiná káva.

„Člověk si nikdy nezvykne,“ prohodil Bishop, jako by jí četl myšlenky. „Když jsem dostal svou první vraždu, dělal jsem tenkrát ještě na loupežích. Dvaapadesátiletá řidička taxíku s hlavou proraženou klempířským kladivem. Ležela na volantu. Když jsem otevřel dveře, vypadala, že spí. Víte jak — jako když odpadla po dlouhé šichtě. Pak jsem uviděl tu díru ve spánku, louži krve na klíně a gumové rohožce pod pedály. Celé auto bylo cítit vanilkou. Z takového toho stromečku, co se věší na zrcátko. Od té doby vanilku nesnáším. Jmenovala se Maureen Thymová. Zabil ji Robert Stokes.“

„Takže jste ho chytil?“

„To jo. Otisky prstů, krev. Když jsme ho zatkli, měl dokonce v peněžence účtenku za to kladivo. Vyfasoval sedmadvacet let, po dvanácti ho pustili. Za šest měsíců jsme ho měli zpátky za těžké ublížení na zdraví a fyzické

napadení. Ted' sedí na doživotí za znásilnění. Tentokrát už ho asi nepustí.“ Usrkl kávy. „Není to zákon schválnosti? Směna mi dnes skončila v sedm, ale ještě jsem se zapovídal se službou, protože se seržant Ambrose opozdil. Jeho žena čeká první dítě. Zavolali pět minut po půl osmé. Kdybych odešel hned po šichtě, měl bych odpíchnuto, přijel bych domů, hodinu bych koukal na telku, dal si skleničku. Ted' bych ještě spal.“

„Špatné načasování.“

„Pro toho hajzla, co to udělal, rozhodně, protože ho ted' mám vážně v úmyslu dostat.“ Zaklonil hlavu a přivřel oči. „Povězte mi, co si o tom myslíte.“

Holly zaváhala a doufala, že její hlas bude odpovídat klidu, který se snažila předstírat. „Podle mě to nebyl spontánní čin. Vypadá spíš plánovaně a ten, kdo ho má na svědomí, se ani nesnažil, aby to působilo jinak. Vůbec se nepokusil svést vás ze stopy.“

„Proč?“

„To ještě nevím. Earle Nelson alias Vraždící gorila si po své páté oběti vzal do hlavy, že je nepolapitelný, že mu bylo uděleno svaté právo vraždit.“

„Po páté oběti? A chytili ho?“

„Chytili. Ale do té doby ještě stihl zabít dalších patnáct lidí.“

Bishop si přitáhl bundu těsněji k tělu a zadíval se na obláček páry, který před ním vytvořil jeho vlastní dech. „A první dojmy? Co hledáme?“

„Náš vrah má zkušenosti. A to bohaté. Neudělal to poprvé, to je evidentní.“ Holly se obrátila k Bishopovi a po páteři se jí samým vzrušením navzdory chladu rozlilo horko. „Jen musíme zjistit kde a kdy.“

5

Holly se probudila celá ztuhlá a hlava jí třeštila.

Vstala, roztáhla závěsy a zahleděla se do mdlé záře zimního slunce, která se zrcadlila v oknech protějšších bytů. Dopřála si dlouhou horkou sprchu, oblékla se a přešla do obývacího pokoje. Ve váze na konferenčním stolku stály čerstvé zvonky a nad krbem visela původní olejomalba Harlanda Millera ze série imitující staré obálky nakladatelství Penguin. Motto na obraze znělo: „Smrt — k čemu mi je?“ Zbytek místnosti zabírala knihovna — tituly z oboru kriminologie a psychologie a jedna police vyhrazená pro spisy. Holly se zadívala na složku, kterou jí dal Bishop, a přistihla se, jak si nervózně mne ruce v klíně. Otevřela desky, na něž někdo napsal jen prosté „Wrightovi“ a datum. Uvnitř byly snímky těl ze všech úhlů, opatřené zkratkovitými poznámkami na okrajích, jimž nerozuměla.

Zastavila se u fotografie Evelyn. Soudní lékařka obrátila oběť na záda a hlava ženy se přirozeně naklonila vpravo dolů. Měla nádherné modré oči. Holly přejela po fotce prstem tak jemně, jako by četla Braillovo písmo.

Vtom zazvonil telefon. Holly se vylekala. Číslo sice nepoznávala, ale hovor přijala.

„Tady Bishop.“

„Dobré ráno,“ pozdravila ho.

„Jak se cítíte?“

„Úplně hotová. Jako s kocovinou.“

„Jo jo. To se stává.“ Odmlčel se a Holly slyšela šustění papírů. „Proč vám volám: v jedenáct máme poradu, ale říkal jsem si, jestli nechcete nejdřív zajít na pitvu. Někdy je lepší věci vidět než si o nich jen číst.“

Podívala se na hodinky. Bylo devět. Chystala se sice nasnídat, ale rozhodla se, že jídlo pro jistotu vynechá. „Potkáme se tam?“

„Rozhodně. Je to v Ústavu soudního lékařství hrabství Wessex, kousek od East Street.“

Holly nechala auto v podzemním parkovišti a vyjela výtahem do recepce. Bishop seděl na židli, listoval časopisem a čekal na ni. Když ji uviděl, usmál se, přestože vypadal unaveně, a Holly zapochybovala o tom, že vůbec spal. Zavedl ji zpět k výtahu a stiskl tlačítko. Dveře se zavřely a kabina začala stoupat vzhůru.

„Kdy jste byla na pitvě naposledy?“ zeptal se Bishop.

„Před sedmi lety. A to šlo o koně. Kamarádka čerstvě dodělala veterinu a nabídla mi, jestli se nechci podívat. Asi jsem ten týden neměla nic lepšího na práci.“

„Zjevně.“

Výtah se otevřel do zářivě bílé chodby, z níž zavalil nemocniční pach, který Holly čekala, ale přesto ji překvapil. Bishop ji zavedl k prvním dveřím vlevo a sáhl po klíče. „Až po vás.“

Bíle vykachličkovanou podlahu, která se mírně svažovala k úzkému kanálku uprostřed místnosti, osvětlovaly silné zářivky. Těla ležela přikrytá bílým prostěradlem na dvou nerezových pitevních stolech.

Mezi stoly už stála Angela Swanová, a když Holly s Bishopem vešli, ani se neohlédla. „Už jsem provedla

předběžné ohledání, ale jestli vám to nevadí, tak pro vás bude lepší, když začnu tady panem doktorem.“

Přešla k bílému prostěradlu vlevo. Když ji teď Holly uviděla bez kombinézy, hádala by jí pětapadesát let. Měla jemný obličej a prošedivělé vlasy. Nad hlavou jí visel mikrofon, do kterého při práci diktovala: „Je úterý 7. listopadu 2017, 9.45. Doktorka Angela Swanová provádí pitvu pana Jonathana Wrighta. Tělo bylo předloženo v zajištěném zeleném patologickém vaku a zabaleno do bílé textilie.“ Odhrnula prostěradlo a odhalila hlavu a horní polovinu těla. Tvář mrtvého byla bledá, téměř namodralá a holé paže bez ochlupení působily gumově. „Oběť je nahá. Tělo je chladné a nenabazamované. Posmrtné skvrny se soustředí v distální oblasti končetin. Z těla byl dříve odstraněn hnědý kožený pásek, důkaz číslo 203A. Tento pásek pachatel utáhl kolem horní části krku a zajistil ho přezkou. Do pásku prorazil dodatečný otvor, aby se docílilo utažení opasku, který možná posloužil k uškrcení oběti. Viz příloha 2 mých poznámek.“

Holly stála z druhé strany stolu vedle Bishopa. Byla jí zima a litovala, že si nevzala teplejší bundu.

„Tělo patří standardně vyvinutému muži bílé pleťi o výšce 180 centimetrů a hmotnosti 93,5 kilogramu. Oči jsou otevřené. Duhovky jsou hnědé a rohovky zakažené. Ve spojivkové tkáni je patrné petechiální krvácení.“

Swanová poodstoupila od stolu a zdálo se, že si všimla Holly teprve teď. „Jak si užíváte případ?“

„Pokaždé když se vidíme, je s námi v místnosti mrtvola.“

„To jsem celá já,“ poznamenala Swanová. „Nemůžu říct, že by moje děti vyloženě stály frontu na den otevřených dveří. Bishope, počítám, že vás budou zajímat ty opasky.“

„Když budete tak hodná.“

„Ten, který měl kolem krku doktor Wright, byl opravdu jeho vlastní a vypadá to, že mu ho někdo vytáhl z kalhot. Ten dodělaný otvor působí spíš jako proříznutý a není vyloučené, že tím samým nožem, kterým byl provedený řez v břišní krajině. Totéž platí i o opasku u Wrightovy manželky. Nejspíš patřil jí a dodatečný otvor někdo vytvořil stejným způsobem.“

„Ona měla opasek u sukně?“ podivila se Holly.

„Ne. Sukně byla bez poutek.“

„Takže jí ho vrah sebral z šatníku?“

„Je to možné. Po odstranění opasku z krku pana Wrighta je přímo nad štítnou chrupavkou viditelná strangulační rýha, která bude v pitevní zprávě označena jako ‚strangulační rýha A‘. Je přibližně dva a půl centimetru široká a probíhá kolem přední části krku.“ Angela mírně nadzvedla Wrightovu hlavu. „Na zadní straně krku je o dost méně výrazná, což naznačuje mezeru mezi škrtidlem a kůží. To doprovází oběšení nebo intenzivní škrcení. Na kůži nicméně není patrné petechiální krvácení, což by naznačovalo, že opasek byl kolem krku oběti utažen až po smrti.“ Lékařka se zamračila, znovu pečlivě prohlédla krk a potom si přitáhla rameno s velkou lupou a dívala se skrz ni. „Nejste citlivka, Holly?“

„Snad ne.“

„Tak pojd'te blíž. Tohle by vás mohlo zajímat.“

Holly zaváhala, potom však tiše přikročila blíž ke stolu. Chlad už dávno přestala vnímat.

„Tady.“ Swanová ukázala prstem. „Pod tou červenou rýhou. Vidíte ten nepatrně tmavší odstín? Kolem krku vede užší proužek.“

„Další strangulační rýha?“